

For en fælles front mod kriserne, krigene og reaktionen

Resolution fra APK CKs tredje plenum
september 2009

Den økonomiske verdenskrise bliver i disse dage afblæst af de selvsamme økonomer og politikere, der før krisen påstod, at den aldrig nogensinde ville komme. Krisen er langt fra slut og den vil tage til med en styrke, der igen vil udstille de økonomiske 'optimister' som spåkoner, der blot siger hvad der ønskes af dem.

Den økonomiske krise, vi oplever, er af gode grunde blevet sammenlignet med 30'ernes økonomiske krise, og tager vi et kig tilbage på denne, havde man dengang det samme relative opsving i økonomien hen over sommermånederne før krisen igen tog fat (og fart), når vinteren kom igen.

Optimismen bliver forsøgt pumpet ind i finansverdenen og offentligheden, og på samme tid forsøges det at komme protesterne mod krisens konsekvenser i forvejen med det 'lyse' budskab om snarlig økonomisk fremgang. På denne måde skal de færreste føle sig ramt eller truet, når f.eks. et forslag om halve dagpenge til unge under 30 bliver lagt på bordet med det gamle argument om 'motivation'. Hvis man indrømmede, at der ikke er arbejde at få, og at det ikke kommer med det første, er forslag som disse allerhelvedes svære at gennemføre

Det er en realitet, at der fortsat er fyringsrunder, kraftig lønnedgang, og tvangsauktioner i Danmark.

Det er en realitet, at især ungdommen står som tabere i det kapitalistiske hasardspil, hvor de få er vindere og resten går tomhændede herfra.

En krise-generation kan kendes på det lave gennemsnitlige uddannelsesniveau. Den generation, som var unge under 80'ernes krise er den samme generation, som under de sidste 5-7 års opsving har haft en stor procentdel af repræsentanterne på HF, aftenskoler/kurser, voksenlærlingepladser, videreuddannelse mv. Den generation, som for nuværende skulle have haft en elev- eller en læreplads, ender

for manges vedkommende uden uddannelse, endsige et arbejde. Bl.a. på den måde reproducerer kapitalismen en ny generation af ufaglærte arbejdere, og den skaber en reservestyrke af arbejdere der står uden for arbejdsmarkedet. I deres ufrivillige position som arbejdsløse bliver de brugt til at trykke lønnen ned for de, der har et arbejde. Det bliver en generation, som de herskende, hvis de får lov, de næste 20 år kan banke i hovedet og anklage for ikke at have haft gåpåmod i deres ungdom og taget en uddannelse. Glemmes skal krisen, at den nogensinde var her, og især at den ikke er slut endnu. Glemmes skal, hvorfor krisen kom, og hvem der er de ansvarlige.

Den herskende klasse ser sig om efter afledninger og griber til sine gammelkendte midler. Skru op for reaktionen, for racismen og splittelsen af de herskede.

Burka-forbuds-forslaget er det nyeste skud på en efterhånden vidtforgrenet stamme, der er beregnet på at suge kraften fra oprørets omkringvoksende 'ukrudt', så det ikke vokser op, vildt og ukontrollabelt.

Der skal jo være en syndebuk for al elendigheden, for den dårlige økonomi og 'al' terrorismen.

Hetzen mod indvandrere i almindelighed, og muslimer i særdeleshed, er enorm i Danmark. Pressens vægtning af historier om muslimer i Danmark, eller - hvis sådanne ikke kan opspores - skandaler fra lande med muslimske regeringer eller traditioner, er absurd og uden for alle proportioner.

Gemt væk er historierne om krigen i Irak og Afghanistan, om masseødelæggelsesvåben, der ikke fandtes, om hundredtusindvis af civile ofre. Gemt væk er krigsbudgetterne og den stigende fattigdom i Danmark. *Ryd forsiden! Der er en muslim der har...*

Rydningen af Brorsons-kirken var også et skud på denne stamme, et skud der voksede

tæt sammen med en anden af reaktionens kendetegn, nemlig politivolden. Statsracismen og vejen mod politistaten er to sider af samme sag

Når de beherskede bliver utilfredse, øges politiets magtanvendelse, midler og beføjelser af de herskende. Repressionen er reaktionens andet ben, og uden det ville den ikke gå.

Ingen af de aktivister, der var med ved rydningen af Brorsons-kirken, vil betvivle, at både politiets magtanvendelse og mængde af midler er øget.

Da politiet for et par år siden investerede i peberspray, var det de færreste, der købte begrundelsen om, at de så kunne undlade at skyde folk. De, der gjorde, kan betragte sig som 'taget i røven', for peberspray er politiets nye yndlingsmagtmiddel overfor en besværlig befolkning, der i stigende grad undlader at følge dets anvisninger.

Vandkanonen er også indkøbt til efterårets klimakampe. Denne gang med begrundelsen om, at den så kan slukke eventuelle brande i forbindelse med protesterne. Havde den historie noget på sig, var brandmændenes fagforening nok kommet med en kritik af, at politiet nu overtager deres arbejdsområde. Beføjelserne er udvidet i både paragraf og praksis. Politiet har de seneste år fået tilladelse til at indføre de såkaldte visitations-zoner, der nærmest er undtagelsestilstand i lokale områder – og de bruger det flittigt, ikke mindst på Nørrebro hvor chikanen er enorm.

De præventive anholdelser, som ved generalprøverne hovedsagligt blev brugt mod fodboldhooligans, fik deres virkelige premiere den morgen, hvor 22 irakere blev udvist og en bus fuld af aktivister blev tilbageholdt og aktivisterne præventivt anholdt. De havde ikke gjort noget, udover at have tanker om at protestere mod tvangsudsendelsen.

I praksis er beføjelserne øget, når politikerne accepterer, og endda roser politiet for deres

arbejde dagen efter en aktion, hvor de har tævet stakkevis af aktivister foran en kirke. Vi har set politiet tæve aktivister før. Skærpelsen ligger i højere grad i, at de nu gør det for rullende kameraer og klappende politikere.

En anden afdeling af politiet med udvidede beføjelser, ikke mindst i kølvandet på 11. september 2001, er Politiets efterretningstjeneste, PET. En kommissionsrapport, der mere er en populær udgave af PETs udlægning af historien end noget andet, kom for nogle måneder siden. Den er næsten allerede 'glemt' af den borgerlige presse. Politikernes budskab til PET er klart: "Registrer løs, læk de historier, der gavner os, til pressen, lav alle de lovbrud I finder nødvendige ... Vi skal nok kringlet det politiske"

Der vil derfor også i stigende grad blive sat spørgsmålstegn ved de vestlige 'demokratier' herhjemme. Spørgsmålstegn, som kun bliver styrket af de forbryderiske krige, besættelser og statskup i flere lande verden over, som allerede mærker den sande karakter af et vestligt demokrati.

Fup-valget i Afghanistan var en ren farce, der udstiller besættelsesmagts, heriblandt Danmarks, virkelige hensigter. Den ene vestlige politiker efter den anden må ynkeligt, igen og igen, undskylde valget ved at henvise til eksempler fra deres egne og andre lande i vesten, hvor demokratiet også har svært ved at trives.

Det viser os igen, at vestens accept af valg i diverse lande ikke afhænger af, hvorvidt der har været valg, hvordan det er forløbet, eller om de valgte politikere repræsenterer befolkningen, men i stedet om, hvem der sidder med regeringsmagten efter 'valget' og hvordan disse forholder sig til Vesten og Nato, med USA i spidsen.

Det viser os igen, at deres spil med det iranske

folk i forbindelse med deres præsidentvalg ikke drejede sig om selve valgprocessen, men udelukkende om at den iranske ledelse ikke underlægger sig Natos vilje.

Snesevis af eksempler kunne nævnes, hvor den amerikanske imperialisme har indsat / anerkendt/støttet regeringer, der aldrig har set skyggen af demokratiske valg. Det latinamerikanske kontinent har utallige gange været ofre for dette - og senest har USA-trænede og støttede kupmagere tilkuppet sig regeringsmagten i Honduras og smidt den valgte præsident Zelaya på porten. Selv borgerlige regeringer kan ikke vide sig sikre, hvis de bliver bløde i knæene og skulle få tanker om jordreformer, forfatningsændringer og andre ting, der kan minde om selvstændighed og brud med USAs økonomiske doktriner.

I Irak lever en befolkning i frygt og krig på 7. år, efter 'de villiges koalition' invaderede landet i 2003. Saddam Hussein, der blev støttet af USA i 60'erne og frem, var blevet for besværlig for den amerikanske imperialisme. Ergo var han blevet for udemokratisk (uden ellers at have ændret sig i 30-40 år) og besad nu stakkevis af masseødelæggelsesvåben. Fra 1. januar næste år er 'koalitionen af villige' skrumpet ind til USA selv. Obamas karisma må således gøre det ud for allierede...

For fortsat at regere må pressen tøjles yderligere. Der må koordineres skarpt mellem den og politikerne, og den må lære ikke at stille de kritiske spørgsmål, hvor oplagte de end måtte være.

Pressens 'ry' som uafhængig og objektiv må til stadighed plejes, omend det af gode grunde bliver sværere og sværere.

Fængslede aktivister, ikke mindst de pro-vestlige, i Rusland og Kina mv. bliver konsekvent omtalt som 'systemkritikere', hvor hjemlige aktivister bliver omtalt som autonome, ballademagere mv. Vores eget system og lovens hellige bogstaver kan der på

ingen måde tvivles på, når sådanne hjemlige systemkritikere ytrer sig.

Den ene dag er vi vidner til mainstreampressens dækning af optøjerne omkring valget i Iran og den undertrykte befolkning, der brutalt bliver slået ned dér. Den næste er vi vidner til politikeres og pressens ros til politiet for den brutale aktion ved Brorsonskirken. Den borgerlige presse har i flere år, uden undtagelse, stået som garant for krigspolitikken. Den er både politikerne og politiets nærmeste samarbejdspartner i deres charmeoffensiver, såsom dækningen af danske tropper i Afghanistan, og politiets tropper, bl.a. i det nye og utiltalende "Politistationen" på TV3. Vi skal på den måde lære at elske både hæren og politiet, våben og magtanvendelse. Militareringen tager fortsat større fart. Den skandaløse 'nationale flagdag', der promoveres uden den fjerneste mediekritik, er blot det seneste eksempel.

Den borgerlige presse understøtter den borgerlige politik, på den borgerlige hykleriske måde. Den er det borgerlige samfunds ypperste eksempel på og eksponent for de borgerlige frihedsrettigheders dobbelt-'moral'. Den ene dag er spisesedlen fuld af hyldestsange til ytringsfriheden og Muhammed-tegnere. Den næste koger den over med smædesange, hvis nogen skulle have antydnet f.eks. støtte til en af de befrielsesbevægelser, der kæmper imod danske besættere.

Da en svensk avis for nylig bragte en historie om, at soldater i den israelske hær, sælger organer fra tilfangetagne palæstinensere, blev den fordømt af Israel, som krævede dementi. Ved denne ellers oplagte lejlighed for disse ytringsfrihedens 'tilhængere' til at markere sig, var de tavse som graven. Det bør efterhånden stå klart, at det ikke handler om ytringsfrihed, men om politik, og at ytringsfrihed i den form er som et sejl på et skib, der bliver sat op, når de politiske vinde er med én, og bliver taget ned igen i en allerhovedes fart, når der er modvind, og munden skal lukkes på nogen.

Den borgerlige presses retoriske dogme om at dække 'sagen fra begge sider', er, når bølgerne går højst, et parløb med det parlamentariske spil "S kontra V". Bl.a. derfor rykker den med mod højre, når det parlamentariske spektrum gør det. Også her afsløres snakken om uafhængighed og fri presse som hykleri.

Oppositionen forsøger at fremstille sig selv som alternativ til højredrejningen i dansk politik, men står samtidig tættere på en VK-politik end nogensinde før, og forskellene på S og V, indrømmer nærmest alle, er minimale. Højredrejningen siger derfor en hel del mere om socialdemokraterne selv, end om deres modstandere.

De sidste års højredrejning, som har haft dybe, negative konsekvenser for hele samfundslivet, har ikke skabt nye brydninger eller en kløft i dansk parlamentarisk politik. Tværtimod er skellene mellem højre og venstre i parlamentet blevet mere udvisket. S, SF og Radikale overhaler endda fra tid til anden VK-regeringen indenom i nedskæringsforslag, 'Lov og orden'-retorik mm..

Der er carte blanche til højredrejningen hele vejen igennem det parlamentariske spektrum. Socialdemokraterne er direkte garanter for VKOs neoliberal politik, for deres krige og racistiske politik. De stemmer selv for de fleste af forslagene og udgør på den måde ikke noget oppositionelt. De er også indirekte garanter, fordi de garanterer for det kapitalistiske system som helhed. Det stadig mere nyliberale SF og det rygradsmanglende Enhedslisten er underlag, for den socialdemokratiske højredrejning, med deres fortsatte og ubetingede støtte til S. Mens S lystigt fortsætter mod højre dækker SF og Enhedslisten deres ryg mod venstre. DFs væsentligste rolle i dansk politik har ikke 'bare' været at give racismen og reaktionen en parlamentarisk platform, men i at trække

hele spektret mod højre. Kapitalen havde brug for et sådant parti – og det er det der er baggrunden for det profascistiske og racistiske DF.

Med SFs nylige ja til forsvarsforliget, deres ja til finansloven, deres linje i indvandrere og flygtningepolitikken, deres tilslutning til tvangsudsendelsen af irakerne "hvis loven er overholdt", er dette parti blevet bedømt stuerene og kontrollable nok til at indgå i en regering og har erklæret parløb med S frem til næste valg.

Det er denne alliance, på dette grundlag, som Enhedslisten for nyligt kaldte for 'historisk', i forbindelse med finanslovs-forslaget fra de to partier.

Da irakerne sad på flyet mod Irak med alliansens fulde accept var 'historisk' ikke engang 2 dage gammel...

Når/hvis en S-ledet regering kommer til magten vil det eneste historiske da også være, at man igen må sande, at Socialdemokratiet fører den samme nyliberale politik og krigspolitik som VK-regeringen. Eller som tidligere statsminister Poul Nyrup sagde kort efter 11/9 2001 og kort før hans afgang: "Vi står bag USA hele vejen!" og definerede dermed Anders Foghs/regeringens politik mere præcist end den selv har gjort til dato.

Socialdemokratiet, og dets halehængsrolle vil i et større historisk perspektiv være forlængelsen af kapitalismens levetid som samfundssystem, som obstruktør af reelle forandringer, ved indgydelsen af illusioner om kapitalismen selv.

Med klimaforandringer, og alvorlige tegn på ødelæggelse af jordens nuværende øko-system (herunder en del mennesker...), bør det stå klart, at den 'grønne kapitalisme' er ligeså umulig som den 'røde kapitalisme'. Hensynet til profit over mennesker vil bestå, så længe profitten består, og da profitten er fundamentet i det kapitalistiske

system, kan man ikke fjerne den, uden at rive hele huset ned, og begynde forfra med et nyt fundament.

Op til klimatopmødet i København i december er flere initiativer på banen og klimadebatten raser.

Den største del af klimabevægelsen har allerede gennemskuet, at klimakampen handler om politiske forandringer og politisk vilje, for at vejen kan lægges åben for de teknologiske løsninger, der regelmæssigt bliver introduceret.

De fleste har også gennemskuet, at moral-prædikerne på forbrugsområdet, om at huske at lukke for vandet, udskifte glødepæren osv. bliver holdt for fru Jensen, og ikke Hr. Von Viel Geld, der hver weekend stiler ud på vandet i sin lystyacht med høj cigarføring, når han da ikke tilbringer lørdag eftermiddag på Rivieraen i Cannes, og flyver derned i sit privatfly.

Denne individuelle moraliseren overfor den *relativt* ressourcetsvage del af befolkningen, der *hovedsagligt* forbruger for at arbejde, overleve og stifte familie, er politikeres og erhvervslivets modoffensiv, deres angribende forsvar. For hvem vil gå på gaden og anklage andre, endsige et helt samfundssystem, hvis de selv har fået indpodet den dårlige samvittighed og føler, at det er deres egen skyld verden er af lave.

'Kollektive problemer kræver kollektive løsninger' er et udbredt udtryk i klimabevægelsen. Vi er meget enige, og vi tilføjer at *'Kollektive løsninger kræver kollektive samfundsformer'*, hvor det er den alt overvejende og største del af samfundet, der bestemmer, og ikke erhvervslivets top, der efter et endt folketingsval, tager til møde med enten socialdemokratiets eller venstres ledelse for at kringlen den til egen fordel.

Netop erhvervslivet er nogle af dem, der af klimabevægelsen er blevet sat på den anklagebænk, hvor de hører hjemme.

Bevægelsen, og aktionen, *"Our climate is not your business"* som protesterede imod erhvervslivets 'klima'-konference for nogle måneder siden, fik sat denne problematik på

dagsordenen, og kniplerne at smage. Men som man siger: Jo hårdere politiet går frem og jo mere ondt, det gør på demonstranterne, des mere kan man se, at protesten gør ondt på politikerne, og at man har ramt plet.

Kapitalismen er i krise, i dyb dyb krise, og det kan ikke tillades, at en klimabevægelse udvikler sig til en anti-kapitalistisk bevægelse, der sætter perspektiver op om en anden verden. Klimakampen som afledning fra, og som afgrænset fra, klassekampens øvrige spørgsmål lykkedes i ret stort omfang for kapitalen i 80'erne. Konsekvensen af dette ser vi i dag - både i klassekampens store billede og på selve klimaområdet.

Skiftende politikere har haft mange år til at gøre noget ved klimaproblemerne, der blev råbt 'vagt i gevær' for mange år siden. De valgte at overhøre råbene. Nu er råbene for høje til at overhøre, og kapitalismens krise for dyb. Derfor prøver politikerne nu selv at overdøve råbene med deres løfter og gode hensigter. For at afsløre dem må klimabevægelsen stille konkrete krav til dem, krav som strider imod deres reelle vilje, så hele verden kan se deres spil. Den må kræve *løsninger her og nu*, og ikke acceptere nedsættelse af udvalg, arbejdsgrupper osv., som så kan 'arbejde' i fred, mens bevægelsen dør ud.

Det står ikke i modsætning til opbyggelsen af en anti-kapitalistisk klimabevægelse, men ligger i tråd med den. For reelt at sætte politikerne under pres må selve systemet sættes under pres.

En kæmpende bevægelse tager fart verden over. Hunger-revolter, ungdomsoprør, fabriksbesættelser, opstande, strejker, befrielseskampe, gadekampe, freds-festivaller, støttekoncerter, G8-protester, G20-protester, klima-aktivisme, anti-fascisme, faglige kampe mv. Nogle bevægelser udvikler sig i takt med

kapitalens offensiv, andre udvikler sig hurtigere og er i offensiven, andre igen langsommere og er i defensiven. Alle bevægelserne kan og bør styrkes, og det anti-kapitalistiske element (som kan antage mange former, og endda være formen i sig selv) i dem især. På den måde kan vi gå over til en fælles offensiv for bevægelserne, for en anden verden der for alvor kan gennemføre bevægelserne og folkenes krav.

Vi støtter klimabevægelsens forsøg på at ændre dagsordenen og dens protester mod at sætte profit til mindretallet over flertallet af verdens befolkning.

Vi opfordrer til at deltage i "Shut it down"-aktionen den 26. september i København. (www.shutitdown.dk)

Vi opfordrer til at man deltager aktivt i protesterne mod klima-topmødets hykleri i København til december.

Vi støtter protesterne mod de herskendes koordination af økonomisk og militær undertrykkelse ved G20-mødet i Pittsburg den 24. og 25. september.

Vi kan til kommunalvalget den 17. november ikke støtte op om nogle af de partier, der for nuværende er repræsenterede i folketinget. Dertil kender vi dem for godt, men vi opfordrer til at man sætter sin stemme på, og aktivt støtter, progressive lokale lister, hvor de findes. Hvor de ikke findes, eller hvis man endnu ikke har opnået stemmeret, opfordrer vi til at man laver aktioner, demonstrationer, happenings og andet, der kan styrke kritikken af det bestående.

Vi vender os imod at EU trods flere befolkningers "NO!" fortsætter deres projekt med opbyggelse af den europæiske superstat, og vi støtter i den forbindelse det irske folks kamp imod den 'ommer', som bliver forsøgt

trukket ned over hovedet på dem med en ny afstemning den 2. oktober. Nej-sigere skal lokkes over på ja-siden ved hjælp af vindstege og luftfrikadeller og en massiv kampagne, hvor hele EU-borgerskabet magt, og alle dens midler bliver sat ind i bedraget.

Vi snakker af erfaring i Danmark, når vi siger at der kan være skruet ned for ordlyden nogle steder i traktaten, men at selve underskrivelsen af Lissabon-traktaten er det der styrer *master-volumen*, og at der vil kun blive skruet op for den.

Vi vender os imod at Danmark fortsat er en krigsmagt og derfor vender vi os imod flagdagen d. 5 september.

Denne flagdag er et led i militariseringen, en propaganda-offensiv for fortsat og mere krig.

Det er ingen ære i at kæmpe eller dø i forbryderiske angrebskrige. Danmark er kun blevet vanæret ved at et folketingsflertal har besluttet at indgå i ulovlige krige og beskidte militæralliancer, bombninger og nedskydninger af sagesløse mennesker.

Der er ikke noget at flage for så længe unge danskere bliver lokket ned til krig og slået ihjel, eller helt ud af den, og kommer hjem i kister eller som en af de nu over 50.000 krigsveteraner i Danmark.

Vi støtter Fredsfestival 2009 den 12. september i Karens Minde kulturhus i Sydhavnen. (www.fredsfestival.dk)

Vi vender os imod beslutningen om at sende danske soldater til Libanon og retter også skam for dette på manden med Danmarks blodigste hænder, Natos danske generalsekretær Anders Fogh.

Vi opfordrer til fortsat kamp, og til at vi samles som en front mod kriserne, mod krigene og mod reaktionen, uformelt såvel som organiseret, men reelt, og uden at frygte en fremtid vi selv kan skabe.

www.arbejderpartietkommunisterne.dk